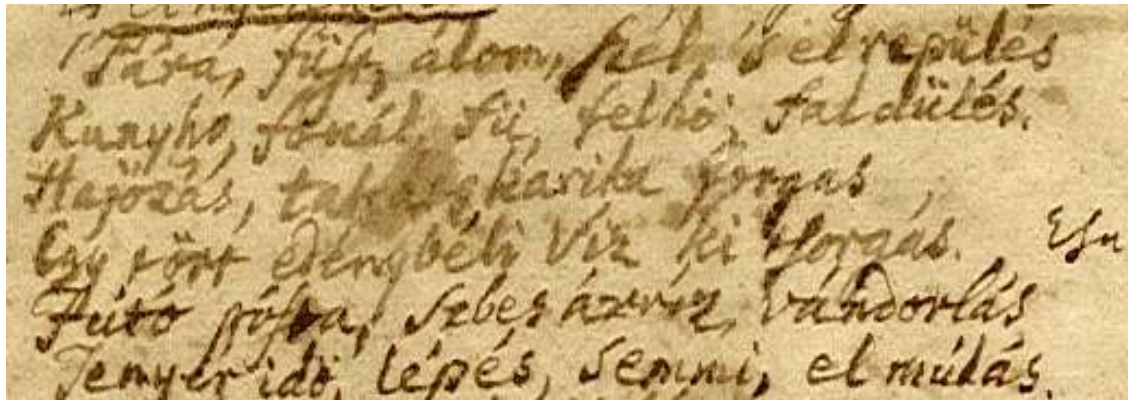

„Bennem az Úr temploma
Általad készüljön,
Vesszen a bűnnek nyoma,
Lelked újjászüljön.
Méltóztass személyedre
E gyarló világon”
(Szőnyi Benjámín - 304. ének)

„Oh idő, óh örökké-valóság!
Ez idő csak tündér mulandóság
Az örökké-valóság a' való
Boldog az Urban élő s' meghaló!...

Ez idő, rövid éltém mértéke,
Ennek az hol kezdete, ott vége,
Meg-halni születtem ez életre,
Tsak kis út ez a' nagy ítéletre,
S árnyék, kit vét az örökké-valóság,
S attól el-nyeletendő halandóság...
*Ez időt Istentől tsak költsön vettem,
A' terminusra le kell ezt fizetnem.*”⁷⁴

„Mulik e' világ, mulnom kell nékem:
Mint az élet, úgy az halál részem,
Ezt ha futom, tsak én magamtól futok;
Mert én egészszen élet s halál vagyok.”^{74/A}

„Pára, füst, álom, szél s el repülés,
Kunyhó, fonál, fű, felhő, faldülés,
Hajózás, takáts karika forgás,
Egy tört edénybéli víz ki tsorgás,
Futó pósta, sebes árvíz, vándorlás,
Tenyér idő, lépés, semmi, elmulás.”

E' töltné-é hát bé kívánságom,
Örök jóra való szomjúságom?
Nem; nem; mert én lelkem halhalhatalan,
Halálon innét jól lakhatatlan,
Örökké-való boldogságot éhez;
Mert ez illik nemes természetéhez.”